

G. István László

Vándormadár

Két megnevezhetetlen hely között a megtett útnak sincs neve. Vagy épp ez minden név: hisz a létezőt csak vándorlásában határozza meg egy légből kapott jelölés. A vándormadár összeköt két pontot az ég között, de földi fészkei nem kapcsolódnak. Ahol megpihen, ott nincs folytonosság, csak szakadás. A szakadást nevezzük kényszerből otthonnak, kiszakadunk a méhből, beszakadunk a sírba, folytonos csak a sehollét, a szél átlós birodalma. Aki menekül, az azonos, de mivel? Tűzzel, ami felemészti tárgyát, vízzel, ami elnyeli, ami belőle kibukna, széllel, levegővel, ami átemeli két jelöletlen pont között. Földdel sosem, az befogadná a csontot s átművelné, ami élő, de állandóságot az nem ad. Álomban madár voltam, és csak a szárnyam lakott valahol. Ívek és nem évek mérték az időt. Ezért feszengünk, öntudatlanul szégyenkezünk, otthontalannak híva elfedjük, hogy csak a migráns lehet otthon.

A légoltalmi hely

Mi lehet az, ami megvéd a légtől? Megvéd attól, hogy levegőt vegyél? Vagy épp a levegőt védi attól, hogy beszívjad, védi az életadót az élettől, az életet az életadó ösztönöktől? Az élet mindig rászorul arra, hogy halálra óvják. A halál pedig, hogy megvédjék az élet elől. Mikor a sírok között mászkálsz, óvod a halált. Ha gyereket nevelsz föl, akkor is saját halálod óvod, halálok sorláncolatát indítod el. Álmodban fenntartottál egy temetőt. A temetőkirály, az volt a törzsi neved, gondoskodik, hogy a nemlétezők nyugalalmát folyton megzavarja az élőkben lakó, elnyomhatatlan zizegés. Mert mi lenne a halottakkal a zizegés nélkül? Botoddal *minden nap* végigjártál, s rácsaptál minden sírra. Fenn kellett tartanod, te voltál a légoltalmi biztos, a rendet. Egyetlen feladatod volt megakadályozni, nehogy akadjon egy halott, aki vesz egy nagy levegőt.